

Sygn. akt XVI GC 3424/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2017 roku w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. W.**

przeciwko **M. B.**

o zapłatę kwoty 11.779,44 zł

I. zasądza od pozwanej M. B. na rzecz powoda A. W. kwotę 11.779,44 (jedenaście tysięcy siedemset siedemdziesiąt dziewięć 44/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej M. B. na rzecz powoda A. W. kwotę 5.406 (pięć tysięcy czterysta sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.817 (cztery tysiące osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 3424/16

UZASADNIENIE

Powód A. W. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ł. wniósł w dniu 25 maja 2016 r. powództwo przeciwko pozwanej M. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Sklep (...) w E. o zapłatę kwoty 11 779,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi zapłaty ceny za zakupiony przez pozwaną towar. Powód wskazał, że zapłata wynika z faktury VAT nr (...) wystawionej na kwotę 14 7179,44 zł, z której pozwana dokonała zapłaty części należności w wysokości 2 200 zł. Powód niniejszym pozwem żąda zapłaty pozostałej należności wynikającej z przedstawionej faktury (pозew k. 2-3).

W oparciu o tak zaprezentowane żądanie, w dniu 10 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt XVI GNc 4499/16, mocą, którego uwzględnił powództwo w całości (nakaz zapłaty k. 15).

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana M. B. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając stanowisko pozwana nie zakwestionowała okoliczności faktycznych, a jedynie wskazała, że zawarła z reprezentantem powoda sprzedającym jej towar ustną umowę, na podstawie której płatność miała być rozłożona w czasie. Pozwana wskazała również, że wobec

niekorzystnej koniunktury rynku nie może ona sprzedać biżuterii, a tym samym dokonać spłaty należności (sprzeciw k. 23).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 września 2015 r. pozwana M. B. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Sklep (...) w E. zawarła z powodem A. W. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ł. ustną umowę sprzedaży wyrobów srebrnych. Z tego tytułu powód wystawił na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 14 179,44 zł, z terminem zapłaty do dnia 3 października 2015 r. (bezsporne, faktura VAT nr (...) k. 7-8).

Pozwana dokonała zapłaty należności wynikającej z powyższej faktury VAT jedynie w części tj. w kwocie 2 200 zł (bezsporne).

Wezwaniem datowanym na dzień 29 kwietnia 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 11 179,44 zł wraz z odsetkami od dnia 4 października 2016 r. do dnia zapłaty, tytułem pozostałej niezapłaconej należności wynikającej z faktury VAT nr (...), w terminie do dnia 12 maja 2016 r. (wezwanie do zapłaty k. 9).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów, które należy uznać za wiarygodne jako jednoznaczne i niekwestionowane przez strony postępowania. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd oddalił wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. M., gdyż okoliczności na jakie dowód ten miałby być przeprowadzony zostały wyjaśnione za pomocą innych środków dowodowych w toku postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie stan faktyczny pomiędzy stronami pozostawał poza sporem. Pozwana w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty przyznała wszelkie okoliczności faktyczne, w szczególności potwierdzając, iż odebrała od powoda towar oraz że dokonała jedynie częściowej zapłaty ceny.

Podstawą dochodzonego przez powoda roszczenia była umowa sprzedaży. Zgodnie z brzmieniem art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Cenę natomiast można określić poprzez wskazanie podstaw do jej ustalenia (art. 536 § 2 k.c.), bądź jeżeli z okoliczności wynika, że strony miały na względzie cenę przyjętą w stosunkach danego rodzaju, poczytuje się w razie wątpliwości, że chodziło o cenę w miejscu i czasie, w którym rzecz ma być kupującemu wydana (art. 536 § 2 k.c.).

Zważyć należy, że umowa sprzedaży dochodzi do skutku, kiedy strony uzgadniają przedmiot oraz cenę, co stanowi jej elementy przedmiotowo istotne. Pomimo, że umowa pomiędzy stronami nie została zawarta z zachowaniem formy pisemnej, nie uchybia to jej skuteczności, bowiem ustawa nie zastrzega skutku nieważności umowy sprzedaży w razie niedochowania tej formy czynności prawnej. Przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące umowy sprzedaży nie stawiają żadnych szczególnych wymagań dotyczących formy zawarcia umowy, stąd dla oceny formy tej czynności prawnej zastosowanie mają przede wszystkim przepisy części ogólnej Kodeksu cywilnego. Podkreślić przy tym należy, iż stosownie do dyspozycji art. 60 k.c., z którego wynika, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się takiej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Poprzez „każde zachowanie, które ujawnia jej wolę” rozumieć należy takie oświadczenia woli, które mogą być złożone w dwojaki sposób. Albo wyraźnie (za pośrednictwem takiego zachowania, którego bezpośrednim celem jest przejaw na zewnątrz aktu woli w kierunku dokonania czynności prawnej), albo też za pośrednictwem dorozumiana (per facta concludentia), czyli poprzez zachowanie, które w zasadzie zmierza do innego celu, ale z którego pośrednio wynika "w

sposób dostateczny" taki akt woli. Podkreślić należy, że dorozumiane oświadczenie woli to zachowanie, które na mocy ustawy, ustalonych zwyczajów, czy porozumienia stron może mieć sens oświadczenia woli, bowiem istnieje to wola dokonania czynności prawnej.

Zauważyć również należy, że sprzedaż jest umową konsensualną, odpłatną i wzajemną i dlatego, zgodnie z art. 488 § 1 k.c. samo przyjęcie towaru za oferowaną w fakturze cenę rodzi natychmiastowy obowiązek zapłaty, o ile strony uprzednio nie zawarły umowy odmiennie regulującej warunki zapłaty (por. Sąd Apelacyjny w K. w tezie wyroku z dnia 17 stycznia 1992 r., sygn. akt I ACr 3/92, OSA z 1992 r. Nr 7-8, poz. 61).

Strona pozwana w przedmiotowej sprawie nie zgłaszała żadnych zarzutów mogących doprowadzić do oddalenia powództwa. M. B. wskazywała jedynie na rzekome odroczenie płatności, jednakże nie przedstawiła ona żadnych wniosków dowodowych, aby wykazać tę okoliczność. Zgodnie zaś z zasadą rozkładu ciężaru dowodowego – art. 6 k.c. – wykazanie faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Dalej pozwana wskazywała jedynie na niekorzystność zależności występujących na rynku, przez co ma ona problem ze sprzedażą biżuterii, a tym samym nie posiada środków na dokonanie spłaty należności. Należało mieć na uwadze, że umowa sprzedaży została, jak wyżej wskazano i czego pozwana nie kwestionuje, skutecznie między stronami zawarta, towar został pozwanej wydany wobec czego sprzedawcy należy się zapłata ceny. Kwestia korelacji rynku zbytu nie może wpływać na ważność, ani na wymagalność roszczenia sprzedawcy. Umowa sprzedaży jest umową wzajemną, gdzie obie strony stosunku są wobec siebie zarówno wierzycielami jak i dłużnikami. Spełnienie świadczenia przez jedną ze stron kreuje obowiązek drugiej strony do spełnienia swojego świadczenia. W przedmiotowej sprawie, co pozostawało poza sporem, powód spełnił swoje świadczenie zatem należne jest mu świadczenie ekwiwalentne od pozwanej w postaci zapłaty ceny za wydany towar.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016, poz. 684, tj.). Zgodnie z tym przepisem „w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych”. Wymagalność roszczenia strony powodowej w niniejszej sprawie nastąpiła w dniu 4 października 2015 r. Sąd jednakże w zakresie roszczenia odsetkowego związany jest żądaniem powództwa, wobec czego zasadnym było zasądzenie na rzecz powoda odsetek zgodnie z żądaniem tj. od dnia 1 stycznia 2016 r.

W pkt II sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. z którego to wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). W niniejszej sprawie stroną przegrywającą proces jest pozwana wobec czego zobowiązana była do zwrotu stronie powodowej kosztów dochodzenia praw, tj. kwoty 5 406 zł, na którą składały się opłata od pozwu w wysokości 589 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 4 800 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji.